

Civilizační změna nastane rychle, ale můžeme jí projít bezpečněji, než tomu bylo v minulosti

 radiouniversum.cz/paulus-daniel-1d-civilizacni-zmena-nastane-rychle-ale-muzeme-ji-projit-bezpecneji-nez-tomu-bylo-v-minulosti

Daniel Paulus Díl 1/3

Text 20.9.2024 33 min Přehrát

#Zdraví

Není tomu dlouho, kdy jsem na jedné sociální síti četla debatu – možná spíše přednášku jedné známější aktivistky – která tvrdila, že úkolem všech moderně, progresivisticky smýšlejících lidí je transformovat planetu v lepší svět, a transformovat lidstvo v mírovou pokrokovou společnost, plnou lásky a pochopení. Cíle jsou to bezesporu krásné, jen jednoho zarazí ten kontrast mezi teoreticky proklamovanou láskou a pochopením, a reálným postojem, který nepřipouštěl sebemenší nesouhlas s jejími názory. Tyto aktivity aktivistů mají většinou jedno společné: Chtějí transformovat všechny a všechno kolem, a zásadně si nevšímají historických konotací a zkušeností. Třeba faktů, že stejně smýšleli všichni ideologové prosazující nesvobodu, totalitu, diktát jediného správného názoru, a že považovat sebe sama za vůdčí sílu a zachránce světa je jasným znamením toho, že se mýlím, protože zásadním krokem k lepšímu světu není snaha měnit všechny a všechno vůkol, ale měnit sebe sama. Jenže do osobní transformace se chce nemnohým – je s ní totiž práce. Přesto přibývá lidí, kteří v ní spatřují cestu, a snaží se o ní dozvědět více. A právě proto je mým dnešním hostem Daniel Paulus.

Martina: Já jsem moc ráda, že jsme se takto mohli s vámi spojit na Kostariku, kde v současné době – nebo už delší dobu – žijete. Já o vás jenom prozradím, že jste vystudoval ekonomii a informatiku, vaší životní cestou se poté stalo studium historie, filozofie jógy, a její praktikování, a tento zájem ve vás spustil Carl Gustav Jung a jeho „Hlubinná psychologie“. Ještě se toho o vás dozvíme mnohem více,

ale pojďme si povídat, nejprve tedy, abychom vás poznali a pochopili. Jak se někdo, kdo vystudoval ekonomii a informatiku, kdo pracoval léta, desetiletí v korporátu, dostane k józe, a navíc k takto širokému spirituálnímu pojetí? Jak to přišlo, Danieli?

Daniel Paulus: Děkuji za otázku. To nebyla žádná náhlá věc, která by se udála v mém životě, ale já jsem založením spíše introvert a trávil jsem hodně času v knihách. Kariéra přišla také tak trošku náhodou, a mezi tím jsem studoval i jiné věci, nejen ekonomii – vždy mě jímaly spíše humanitní obory, sociologie a psychologie, psychoanalýza, a posléze i Carl Gustav Jung, a celá indiánská linie. Takže ač nejsem vystudovaný psycholog, tak přečteno mám poměrně hodně knih, a také kurzů, a odtud už bylo jenom kousíček k tomu dostat se k józe, k východním tradicím, tantře, hinduismu, buddhismu. A protože Carl Gustav Jung zde hodně čerpal, tak jeho teorie, koncepty – ať se to týká hlubinné psychologie, vědomí, nevědomí, kolektivní nevědomí, archetypy, symboly – tak jsou čerpány právě z tohoto východního pohledu, z tradic, které jsou spojeny s jógou a hinduismem.

Martina: Danieli, já jsem říkala, že vám voláme na Kostariku, a z toho vyplývá má další otázka, protože mnoho lidí má dojem, že duchovní život se vlastně nedá rozvíjet v běžném provozu. Vy jste sice pracoval dvacet let ve vrcholovém managementu, ale také jste pak sublimoval, tak mi řekněte – jde to, nebo to nejde?

Daniel Paulus: Jde to. Je to v podstatě podmínkou, protože odejít někam do jeskyně, nebo do ášramu, a tam být týden, nebo rok a meditovat, a být v naprostém klidu, když se vás nedotýkají turbulence světa, tak to je poměrně jednoduché. Ale žít spiritualitu, poznávání sebe, a umět to aplikovat do světa, do všech úrovní života, je skutečná disciplína sebepoznání. Takže určitě to jde.

Martina: Promiňte, ale někdo teď bude říkat: „Dobře, tak proč je na Kostarice, a ne v Barceloně, kde dělal vrcholový management?“, kde by to bylo velmi náročné. Zatímco si umím představit, že na

Kostarice přeci jenom jeskyni, kterou jste vzpomínal – obrazně řečeno – můžete začlenit častěji.

Daniel Paulus: To může být představa někoho, kdo nezná prostředí, ale Kostarika, která vypadá na pohled z venku úžasně, nebo pokud jsem zde na dovolené, tak pokud zde člověk žije, tak má svá pozitiva i negativa, protože jsme tady dvacet, třicet let zpátky oproti všemu, na co jsme zvyklí ze západního světa. A navíc jste v cizím prostředí, které je jazykově i kulturně odlišné od toho, na co jsme zvyklí, a pro mnoho lidí to tady není. I ti, kteří sem přijdou třeba na tři měsíce, nebo to zkusí na delší dobu, tak najednou zjistí, že žít tady vlastně není úplně jednoduché, má to své výzvy, a rozhodně bych neřekl, že je to pro nás jednodušší. Je to mnohem náročnější, než kdybychom zůstali v Čechách.

V západním světě ubývá svoboda, roste moc států a korporací, a někoho výš a v pozadí. Lidé se bojí mluvit o věcech, které před pár lety byly běžné, a nyní jsou kontroverzní.

Martina: Aha, tak dobře. Tak já vám budu věřit, a určitě to ještě prověřím mnoha vašimi odpověďmi. Vy jste vykročil na cestu jógy, na cestu sebezdokonalování, a také na cestu, řekněme osobního – možná tomu mohu říci „průvodce mnoha lidem, kteří touží po podobné životní změně“. Řekněte mi, pozorujete kolem sebe stále větší množství lidí, kteří touží po tom, aby se jejich život proměnil a aby ho zasvětili třeba vlastnímu duchovnímu sebepoznání a rozvoji?

Daniel Paulus: Určitě. Mám pocit, že ano, ale musím si sám sobě připomínat, že žiju zase v určité společenské bublině a že se ke mně dostávají lidé, kteří už nějaký esenciální zájem mají. Ale samozřejmě, že čím je těžší doba, čím jsou větší výzvy v životě, ve světě, ve společnosti, kultuře, tak tím více lidí začíná přemýšlet nad tím, co žijí, jaký život žijí, a jestli má nějaký smysl. Takže bych řekl, že obecně ano, že vzrůstá počet zájemců o jiné než materiální, racionální přístupy západního světa.

Martina: Řekl jste: „Čím je těžší doba, tím se lidé...“. Řekněte mi, čím je těžší doba?

Daniel Paulus: To bychom tady byli hodně dlouho.

Martina: Čím podle vás těžkne?

Daniel Paulus: Celý západní svět, potažmo i zbytek tohoto světa, se posouvá směrem, který nám úplně nepříjde v pořádku ve smyslu ubývání svobod, většího přerozdělování, a větší moci států, korporací – a možná někoho ještě výš v pozadí, a cítíme to každý den. Ať je to na běžných věcech – třeba i tady na Kostarice i když trochu méně, než je to v Evropě a ve Spojených státech – ale je to třeba i v podobě podnikání, které se stává těžším a těžším, narůstající byrokracie a růst daní. Pomalu se člověk bojí říci nějaké věci a témata, která před deseti lety byla naprosto normální, se nyní stala kontroverzními. Už si člověk musí rozmýšlet, jaké věci, a jak dává třeba na sociální média, jakým způsobem se prezentuje.

Jóga není to, co si představují lidé v západním světě, tedy fyzická praxe, protahování se na podložce. Jóga má i povinnost k pravdě a akci, k šíření poznání, a k tomu, být aktivní ve světě.

Martina: Já jsem si všimla, že dáváte na YouTube takovéto krátké úvahy, myšlenky, a říkala jsem si, že je to zvláštní, protože jak má člověk tendenci vytvářet si předpoklady, tak si řekne: „Že by se jogín věnoval takovémuto věcem? Jestli roste nesvoboda. Jestli se snižují práva národních států?“ Člověk by očekával, že když jste se vlastně z byznysového života přesunul k józe, filozofii a studiu, tak že jste v lotosovém květu, vyzenovaný, pořád se usmíváte a říkáte: „Všechno bude dobré. I Dalajláma říkal...“ A vy se věnujete úplně stejným potížím, které tady třeba i u nás v pořadu řešíme my. Tak jak se to spojuje? Jakým způsobem vzniká váš životní koktejl?

Daniel Paulus: Filozofie, kterou jste zmiňovala, je „láska k pravdě“. A jóga má mnoho úrovní, mnoho odvětví. Může se to třeba někoho dotknout, ale rozhodně to není to, co si představují lidé v západním světě, to znamená, fyzická praxe, nějaké protahování se na

podložce – což je úplně okrajová záležitost, přidaná před pár desítkami, možná stovkou let, a ani to není úplně čistá náboženská, nebo spirituální cesta, a odvádí nás od běžného života. Ale jóga má i povinnost k akci, ale poznání šířit dál, a povinnost k pravdě, k nejvyšší pravdě, a k tomu být aktivní ve světě. Já to cítím jako svou povinnost, já to cítím tak, že když mám nějaký dosah, tak je potřeba tyto myšlenky vyjadřovat, ukazovat své postoje, udržovat si své hodnoty, svůj kompas. Já raději půjdu proti devadesáti procentům mainstreamu, než bych se zařadil do hlavního proudu, protože nevěřím, že je to v pořádku. Takže já to cítím jako povinnost vyjadřovat se k těmto věcem.

Martina: Vy jste řekl: „Držet se svých hodnot, svého kompasu“. Já teď nalákám posluchače, že přesně na to se budu ptát: Kde jste našel svůj kompas? Jak se získává? Ale teď by mě zajímalo: Když za vámi lidé chodí s tím, že se chtějí dostat sami sobě na kobylku, čím to zdůvodňují? Týká se to jich samotných? Týká se to jejich vztahu k okolí, k okolnímu světu? Týká se to jakési probíhající civilizační změny? Čeho se to týká? Co je k vám pudí?

Daniel Paulus: Řekl bych, že veliká část lidí přichází až ve chvíli, kdy narazí, kdy se jim stane nějaká dramatická událost v jejich životě, ať je to nemoc, ať jsou to psychologické potíže, nebo potíže fyzické. Psychosomatika funguje, takže to, co je u některých lidí somatizováno, tak u někoho to může na mentální úrovni, nebo se jim uděje v životě něco dramatického – změna práce, úmrtí partnera. Opravdu dramata, která jim změní pohled na život, a na důležitost priorit v životě. A potom je...

Martina: To mě mrzí, že nám vždy osud, nebo my sami sobě musíme vymáchat čumák, a teprve potom usoudíme, že možná nežijeme úplně nejlépe.

Daniel Paulus: Martino, je to stejné, jako s tím, jak jsme se bavili o době, která je teď daleko těžší z pohledu mnoha úrovní života, a čím těžší je život, čím těžší výzvy dostávám, tím více mě to nutí

k nějakému zamyšlení. Když někdo žije v naprostém pohodlí, luxusu, všechno má, může si všechno dovolit, a je relativně spokojený s touto materiální úrovní, tak nemá vlastně moc důvod se doptávat po nějakých hlubších věcech. Je to třeba brát i jako příležitost, i jako životní výzvu, která mě k tomu přivede. Ale existují lidé – i třeba velice mladí, kolem třiceti let – kteří přijdou, a cítí, že materiální hon za penězi, za běžným životem, není pro ně dostačující. Už mají třeba otevřenou dimenzi nějaké spirituality, nebo se ptají po nějakém smyslu, nebo si chtějí udržet zdraví, fyzické i psychické, a proto přijdou, a chtějí projít osobním vedením, nebo se přihlásí do ročního kurzu, který vedu, kde se nenaučí jenom teorie, ale naučí se i techniky a metody k tomu, jak si udržet zdraví, dobrou náladu, a jak najít sám sebe, svůj smysl a svoje poslání v životě, a jak se o tyto dary podělit.

Martina: Vy jste se našel?

Daniel Paulus: To je cesta stálého hledání. Neexistuje stabilita ve smyslu nějaké letargie, ale existuje jenom dynamická stabilita. To bychom museli odejít do nějakého ústraní, aby se o nás staral někdo jiný, a my mohli být nonstop nerušení světem. To nejde. A proto i já neustále hledám, neustále se vzdělávám a učím se od těch, kteří jsou o kroky dál, než jsem já. Stále praktikuji, stále medituji, a narážím na úplně stejné problémy, jako všichni lidé kolem mě, jenom mám třeba trošku lepší schopnost s nimi naložit, aby mě tolik nestahovaly do negativních věcí.

Vědomí lidí se mění od archaického, přes magické, mytické k racionálnímu, a do integrálního, kdy můžeme žít ve všech úrovních zároveň. A jak se mění vědomí, mění se i společnost.

Martina: Vy jste v jednom svém videu řekl: „Civilizační změna nastane velmi rychle.“ Co si pod touto civilizační změnou představujete, a proč si myslíte, že to bude takový skok?

Daniel Paulus: To nevyhází jenom z nějaké své zkušenosti, i když mám i své vhledy, prožitky ze stavu meditace, ale podobně to popisují i různí filozofové, mudrci, mystici. Když bych třeba jmenoval jednoho, tak určitě to je Jean Gebser – a možná spíše budou posluchači znát jméno Ken Wilber, který na něj navazoval – se svou prací o integrálním přístupu ke spiritualitě, k náboženství, k vědomí. On zmapoval vývoj lidstva od pravěku, o doby, kdy lidé měli poprvé schopnost sebeuvědomování, až do současné doby, který se úplně překrývá s vývojem jednotlivce od narození až ke stáří a smrti. Popisuje tyto různé úseky civilizace společnosti, nebo jednotlivce, kdy tam není jasná hranice mezi tím, kdy dojde ke změně z jednoho vědomí do druhého, z archaického do magického, do mytického. A my teď prožíváme éru, kterou on nazývá „racionální, mentální“, kdy se hodně zaměřujeme právě na analytickou část, a dostáváme se do části, které se říká „integrální“, a my bychom měli být schopni předchozí struktury vědomí určitým způsobem zkonsolidovat, a žít ve všech těchto úrovních zároveň, a využívat všechny aspekty. A změny mezi těmito strukturami vědomí nastávají velmi rychle, nastávají skokově. Není to tak, že to trvá stovky, tisíce let, ale ve chvíli, kdy dojde k nějaké kritické mase, tak se celá společnost změní. Tím, že se změní vědomí, tím se změní struktura společnosti, a spolu s ní se změní naprosto všechno.

Martina: Takže vy si vlastně pod civilizační změnou představujete změnu vědomí, změnu těchto struktur. Protože – když to řeknu schválně trochu jako neandrtálec – většina lidí, když se řekne „civilizační změna“, si představuje nějakou razantní věc ve společnosti, to znamená třeba válku, atomový konflikt, výbuch sopky, dojde ropa, dojde plyn, nebo něco takového. Ale vy vlastně vůbec o těchto věcech nemluvíte – zatím jste se vlastně bavil jenom o změně vědomí.

Daniel Paulus: Ona je tam úzká spojitost, ale spíše bych řekl, že věci, které jste jmenovala, jsou důsledkem změny vědomí. A tito myslitelé popisují i to, že přechodová období mezi jednou a druhou

strukturou vědomí jsou vždycky charakteristické velkými dramatickými změnami ve společnosti, protože staré paradigma už není podporované, už se nedá žít, a vzniká nové paradigma – a musí tudíž vzniknout i nové struktury. Je na místě říci, že i předchozí změny, které probíhaly, přechodová období mezi emeritními strukturami, si s sebou vždycky nesly velmi nešťastné civilizační změny – zániky civilizací a totální kolaps, rozpad, destrukce.

A pozitivní pro naši budoucnost je, že mnoho těchto myslitelů říká – a moje osobní zkušenost, můj vhled je také takový – že naše vědomí a stav této společnosti a civilizace je natolik vyspělý – i když se to ne vždycky úplně zdá – že bychom měli být schopni projít touto změnou jako dveřmi do nového paradigmatu bezpečnější a pohodlnější cestou, kdy už se jako civilizace nezničíme, ale že tato transformace bude hladší, než byly ty předchozí.

Martina: To jste vyčetl? Nebo vám to přišlo v meditaci? Nebo je to vaše doufání, že změna by tentokrát mohla být, řekněme, ne až tak násilná, že by mohla být pozvolnější, a rozhodně nekrvavá?

Daniel Paulus: Odvolávám se na některá jména, která jsem jmenoval, ale samozřejmě těchto mystiků, filozofů je veliká spousta. Potom mám své osobní vhledy. Nevím, jak daleko můžeme jít, abych nebyl považován za nějakého ezo. Lidé mi říkají různými jmény, a to občas, když se dotýkám více spirituality, a nějakého duchovního rozměru.

Martina: Tomu se neubráníme v žádném případě. Takže do toho.

Daniel Paulus: Schopnost dostávat se do meditace, do hlubokého stavu, spojení se vším, to, čemu se říká v józe třeba samádhi, nebo mystický prožitek, spirituální prožitek – není vlastně nic jiného než rozpuštění hranice mezi osobním vědomím, osobním nevědomím, a kolektivním nevědomím. Když bych to řekl slovy psychologie. A pokud jsem schopen tuto hranici, tuto bránu otevřít, tak dostávám

v nějaké symbolické formě přístup k vhlédům, aby mi zprostředkovaly archetypální prožitky. Já tyto prožitky mám, mám jich několik nebo jich nemám mnoho, ale nikoliv týkající se tohoto přechodu, nějakého nového paradigmatu. Tudíž vím, že dramatická událost konce civilizace už nenastane.

Ne každý člověk musí dospět k poznání, osvícení, rozšíření vědomí. Ti, kteří o to usilují, svou vlastní změnou způsobí kritické množství, a dojde ke skokové změně ve společnosti.

Martina: Tak to je dobrá zpráva pro naše posluchače, a nezbývá než věřit, že máte pravdu, přát si to a doufat, že transformace proběhne, a proběhne k dobrému, a řekněme tímto způsobem, jak říkáte. Ale přesto se mi nechce věřit, že je takováto změna možná, to znamená, civilizační změna – a jak už jsme si naznačili, většinou neprobíhají lineárně, nýbrž skokově – že jsme tak vyspělí, že zvládneme každý jeden vyrůst, aby to zkrátka bylo účinné k dobrému, a bezbolestné.

Daniel Paulus: Není nutné, aby to udělali všichni, protože schopnost rozšířit si vědomí, to znamená nasvítit i do míst, která mi ještě před chvílí byla neznámá, to není žádná západní hluchá ezoterika, která to zjednodušuje. Ale rozšířit vědomí znamená dostat se za hranice toho známého, pochopit trošku víc, mít větší nadhled, vystoupat po žebříku trošku výš. A pokud toto udělá dostatečné množství lidí, tak je to jako s případem opice – jestli Martino znáte. Testy, které se dělaly, že...

Martina: Jak bere pomeranč, nebo jak si myje brambory?

Daniel Paulus: Jak si myje brambory, ano. A následné testy byly dělány třeba v Austrálii s lidmi, kdy se zkoušel nějaký těžký matematický příklad, nebo poskládat puzzle, nějaký kvíz, a jakmile se to dostane do kritické masy v poli vědomí některých lidí, tak se to na druhé straně zeměkoule objeví u dalších lidí, kteří jsou tomu otevřeni. A stejně je to i s různými objevy v historii, jako třeba teorie relativity, a další obrovské skoky v našem poznání, že vždycky se to

objevilo najednou na více místech. Není to tak, že jeden člověk něco objeví, ale je to vhled, který se najednou otevře nejen pro jednoho člověka, ale pro celou skupinu.

Martina: Ano. Povídejte, dopovězte to.

Daniel Paulus: Proto si myslím, že není nutné do nějaké změny někoho nutit, a ani vést úplně každého člověka k tomuto poznání, pochopení, osvětlení, rozšíření si vědomí, ale nechat jednat ty, kteří o to stojí, a usilují, a svou vlastní změnou k tomu přispívají, jako kdyby dolévali po kapičkách vodu do sklenice, a až se sklenice naplní, tak dojde ke změně, a ostatním to pomůže právě ke skokové změně.

Martina: To znamená, že infikovat se lze i dobrem, poznáním a moudrostí?

Daniel Paulus: Přesně tak. A není to jen tak, jak uváděl pan Zimbardo, že jedno nahnilé jablko zkaží sud dobrých jablek, ale funguje to i obráceně, že jeden pozitivní příklad pomáhá posunout a ovlivnit obrovské množství dalších.

Všechny náboženské mystické systémy, a další tradice, alchymie, hermetismus, egyptská mystéria, mají stejný cíl: Dosažení co největšího potenciálu člověka a rozšíření jeho vědomí.

Martina: Vy jste říkal: „Nemusí všichni nutně toužit po své osobní transformaci“, ale zároveň jsme na úvod řekli, že lidí, kteří touží, je stále více, a pravděpodobně vnímavější jedinci rozeznávají, že se civilizační změna přibližuje, a proto řada lidí na tuto atmosféru reaguje. Ale jak jste popisoval vědomí, nevědomí, a tak dále, tak cítím, že pro mnohé by mohl nastat problém: Jak se v tom zorientovat? Říkáte, že ve své praxi jógy jdete cestou integrace různých cest. Jednak různých technik jógy, ayurvědy, tantry, vědy, a v tu chvíli má člověk pocit, že k tomu všemu, co dělá dnes a denně, k tomu, nad čím vším přemýšlí, ještě musí vystudovat dvě univerzity, aby se mohl stát lepším člověkem. Rozumíte mi?

Daniel Paulus: Rozumím, ale ono to tak úplně nemusí být, a metody, techniky, jak být vědomějším, jsou poměrně jednoduché, a je jich celá spousta. V podstatě všechny náboženské systémy, minimálně mystické větve náboženství, nebo i různé další tradice, ať už je to alchymie, hermetismus, nebo egyptská mysteria, a další mají všechny stejný cíl, a to je dosažení co největšího možného potenciálu člověka a jednotlivce, rozšířit mu vědomí. Jinými slovy, někdy se to nazývá osvícením, někde se tomu říká „Bůh“, někde „Universum“, třeba u vás. Můžeme to nazývat různě, ale v podstatě je to velmi podobné.

Já jsem právě do jedné úvodní lekce v rámci našeho kurzu – a i osobních vedení – srovnal tyto různé přístupy, a když se podíváte, tak téměř všechny mají určitý počet kroků ke stavu rozšířeného vědomí, k pochopení. A každý člověk žije ve všech těchto úrovních, akorát je potřebuje rozvíjet, protože ve všech není plně. A nakonec metody a techniky nejsou tolik důležité, jako vnitřní touha po poznání, a pokud člověk tuto touhu má, tak si cestu najde. A neexistuje jedna správná, je jich mnoho, ale nakonec se sbíhají v jednom bodě.

Martina: Ale zároveň je tady velké nebezpečí – a myslím, že hodně u západního člověka, který má ve své touze, dobře míněné touze, tendenci pohybovat se takzvaně od zdi ke zdi. Protože Západ o náboženskou, i o nenáboženskou spiritualitu, v minulosti přichází, nechci říct přišel, přichází, a tudíž v tu chvíli hledající lidé sahají po všem – už jste tady o tom mluvil, i s troškou pejorativního přídechu, jako o „ezo“, a podobně. Jak se udržet na cestě ve správném směru? Jak zjistit, že člověk jde po správné cestě, a jak z ní nesejít, když už ji najdu?

Daniel Paulus: Já vám mohu nabídnout mou zkušenost, nemohu mluvit obecně za všechny. A já jsem velmi skeptický k těmto zjednodušováním, a k různým ezo věcem. Já to říkám s trošku pejorativním nádechem proto, že se často setkávám s tím, že jóga je nějaké dobro, a že když člověk praktikuje jógu, tak by se neměl

vyjadřovat k žádným věcem materiálního světa, protože tím vlastně ukazuje, že není dostatečně vyspělý. Ale já jsem vzal svou cestu skrze porozumění, poznání, a velmi dobře si vybírám, od koho se inspiroji, protože tím, že třeba čtu knihu od člověka, který je autentický, moudrý, inspiruje mě, energii tohoto člověka do sebe dostávám.

Pokud jdu s člověkem, který je podvodník, a nemá své emoce, svůj život v pořádku, tak zase do sebe přijímám – chtě nechtě – i tyto aspekty jeho osobnosti. Takže si vždy dělám poměrně širší průzkum toho, kdo daný člověk je, a jak na mě působí. Pokud je možné podívat se třeba na různá videa, rozhovory, a podívat se, jak tento člověk žije. Přečíst si pár knih, a teprve potom si dělám obrázek, jestli s někým takovým chci jít po cestě. A to platí i o historických postavách. Chci se učit od Platóna? Tak se prvně podívám, kdo Platón byl, jak žil, jestli to dává smysl. Nejsem úplně příznivcem moderních zkratek, které se využívají v tantře, józe a ve spiritualitě, takže jsem velmi pozorný k tomu, od koho se učím, a z čeho se učím.

Martina: Já tomu, co občas všichni děláme – a myslím, že to pocítil každý, kdo hledal – říkám „Syndrom vesničko má středisková“, protože tam ta jedna venkovanka, stará dáma, která vždy, když někdo něco řekne, prohlásí: „Má pravdu, předsedo!“ A když někdo řekne něco, co to popírá, tak zase řekne: „Má pravdu, předsedo!“ Když budeme na YouTube, a budeme poslouchat vás, řekneme: „Má pravdu, předsedo!“ Pak si pustíme někoho jiného, a ten bude třeba mluvit proti józe, a že to není pro západního člověka, že je to pro západního člověka cesta přežitá, tak řekneme: „Aha. To má logiku. Má pravdu, předsedo!“ Kde najít kotvu?

Daniel Paulus: Používat rozum, své vnímání, cítění, nechat to na sebe chvílku působit, a třeba si udělat meditaci, nebo se nad tím v podstatě jenom zamyslet, nějakou kontemplaci, a dohledávat si informace. Minimálně na začátku je to velmi důležité, protože dokud člověk nemá trochu očištěnou perspektivu, zrcadlo, tak nemůže vidět

mnoho dopředu. Takže je dobré se inspirovat někým, kdo už kousek cesty ušel, aby mě posunul aspoň o kousek dál. A vlastní praxe je prostě nevyhnutelná. Není to jenom o studiu, ale o tom sednout si do klidu, a třeba se nad tím zamyslet. To je pro mě kotva.

On-line kurzy a balíčky: <https://www.paulus.yoga/kurzy>

Pro posluchače Rádia Universum sleva 20 %

Kód (code): UNIVERSUM

Všechny příspěvky s Daniel Paulus

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.